

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

A Clemente XI. Ad Benedictum XIII.

Luxemburgi, MDCCXLI.

98. Pastoralis Officii, &c. Monita Pastoralia universis Christifidelibus data
adversùs eos, qui Constitutioni Pontificiæ, quæ incipit Unigenitus anno
incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74859](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74859)

ANNO
1718.
XCVIII.

MONITA PASTORALIA

Univerſis Chriſtiffidelibus data adverſus eos, qui Conſtitutioni Pontificiæ, quæ incipit: *Unigenitus* anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo decimo tertio, ſexto Idus Septembris editæ debitam obedientiam præſtare hæcenus recuſarunt, aut in poſterum recuſaverint.

CLEMENS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Univerſis Chriſtiffidelibus præſentes literas inſpecturis ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Prozium

Paſtoralis officii, quod ſuperni diſpoſitione conſili gerimus, cura Nos admonet, ut Animum ſaluti ubique terrarum procurandæ, ac præſertim Orthodoxæ Fidei, ſine qua impoſſibile eſt placere Deo, puritati ſervandæ omni ſtudio advigilemus.

Scandala nar-
rat ex libro
hinc indicato
exorta- & cu-
ram ad ea
extirpanda à
Sua Sanctita-
te adhibitam.

§. 1. Ea propter cum in quibuſdam ultra Montis Provinciis, & præcipuè in ampliffimo Galliæ Regno, varia pravarum Doctrinarum, imò & hæreſum ſemina, occasione damnati cujuſdam Libri Gallico idiomate jam pridem editi ſub titulo: *le nouveau Teſtament en François, avec des ſelections Morales ſur chaque verſet &c.* Aliter verò: *Abbrégé de la Morale de l'Evangile, des Actes des Apôtres, des Epîtres de Saint Paul, des Epîtres Canoniques, & de l'Apocalypse, vel Penſées Chrétiennes ſur le Texte de ces livres ſacrez &c.* germinare cognoviſſemus; iſdem eradicandis, Noſtri non minùs muneris debito admoniti, quàm crebris multorum Catholici Orbis, ac præſertim Galliæ Episcoporum, precibus excitati: quin etiam piis, ac ſæpius repetitis clar. mem. Ludovici X.V., dum vixit, Francorum Regis Chriſtianiffimi votis, & officiis adducti, quacumque potuimus Apoſtolicæ noſtræ ſolicitudinis partes, adjuvante Domino, interponere non prætermiſimus. Quæ autem, & quanta in hoc arduo, graviffimoque negotio per plures annos expoſcebar, diutiſſimè collatis, adverſus prædictum librum Conſtitutionem noſtram, quæ incipit: *Unigenitus Dei Filius*: anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo decimo tertio, ſexto Idus Septembris editam promulgaviſſimus; in qua plures noxios articulos ex eodem libro excerptos cenſuris variis, quas reſpectivè, ut aiunt, hoc eſt, ſinguli aliquam ſaltem earum merebantur, notatos pro hujus Sanctæ Sedis more proſcripſimus; cujuſmodi remedii neceſſitatem tum memoratus Ludovicus Rex, tum perlique ex Gallia Episcopi ſupradicti iteratis obreſtationibus inculcaverant, non aliter ſuborta diſſidia ſedari poſſe conſtanter affirmantes; tota quidem Chriſti Eccleſia Petrum per Nos, tametſi indignos, loquentem ſecuta, Apoſtolicam ejuſdem Conſtitutionis doctrinam debito obſequio, atque obedientiâ ſuſcepit; At Novatores, qui ſequuntur ſpiritum ſuum, & nihil vident, ex inconſultâ eorundem paucorum Antifiſtium hæſitatione ita animos extulerunt, ut incredibili audaciâ Conſtitutionem ipſam per-

veſſe interpretari, & inceſſere, prævæque etiam doctrinæ per imprudentes calumnias inſimulare non erubuerint. Itaque, ut reluctantes illos Episcopos ad ſectanda Fratrum ſuorum veſtigia excitaremus, ac turbatum, malorumque omnium fomitem, quem improvida illa cunctatio miniſtraverat, extingueremus, canonicas animadverſiones poſt diuturna trium annorum longanimitatis experimenta adhibere conſtitueramur. Verùm Venerabiles Frares noſtri S. R. E. Cardinales, quibuſcum rationem conſilii noſtri communicare æquum eſſe cenſuimus, Nos enixè obſecraverunt, ut pauliſper à ſeverioribus remediis ſuſperdere vellemus dum interim communibus literis Collegam ſuum Conſtitutioni noſtræ ſeſe ſubjicere detreſtantem, atque iſdem propterea animadverſionibus obnoxium ad unitatis, & paciſ conſilia revocare conarentur, Eorum igitur precibus annuentes, nequam lenitatis viam intentatam relinqueremus, per illas ipſas inducias Nos quoque ad univerſos Archiepiscopos, & Episcopos Regni Galliarum literas in formâ Brevis die xx. Novembris MDCCXVI. expeditas dedimus, quibus rerum geſtarum ſerie, & Eccleſiarum perturbatione uberitè expoſita, illos hortati ſumus, ut diſſidentes Coepiscopos ſuos, noſtro etiam nomine, convenirent, eoſque officii ſui fraternâ charitate admonerent, nec non omnibus Sacerdotalis ſolicitudinis argumentis, imploratoque, noſtris etiam verbis, dilectiffimi in Chriſto Filii noſtri Philippi Ducis Aurelianenſis, ejuſdem Regni Reſtoris, patrocinio, ad reparanda Eccleſiasticæ unitatis, & diſciplinæ detrimenta, atque ad avertenda Catholica Religionis pericula ſeſtere ſatagerent. Speraviſſimus quidem uberem ex ejuſmodi noſtris literis fructum, junctoque nobiſcum præclariffimorum Galliæ Pæſtulum zelo, qui maximo ſanè numero pro veritate certabant, factum iri credidimus, ut diſſidentes Fratres, quod Nobis adeo in votis erat, lucrari poſſemus. Atqui ſpe noſtrâ fruſtratos conſeſtim Nos vidimus, dolentiſque clamare coacti ſumus: ſuſtinuimus paciẽ, & non venit, quaſivimus bona, & ecce turbatio; Et ſanè tam gravis, ut qui ex adverſo erant, illas ipſas noſtras, & hujus Sanctæ Sedis voces variis artibus penè intercludere tentaverint. Neque profecto feliciter ceſſerunt officia illa, quæ Cardinales prædicti per impetratas à Nobis, ut diximus, inducias præſtiterunt. Quamquam enim communi totius Sacri Collegii epiſtolâ, ſuaſiones, conſilia, obſecrationes, atque omnem miniſterii ſui fraternæque benevolentæ fidem, ſedulitatem, ac ſolicitudinem adhibuiſſent, fruſtra ſe tamen laboraſſe intellexerunt, neque alium, præter inanes ſcandalorum, ac diſſidiorum expoſtulationes, ſed ſine voluntate veram amovendi cauſam, unde illa emerſerant, operæ ſuæ fructum reportarunt. Non tamen propterea concidimus animo, imò necdum à mitioribus conſiliis reſeſſimus: nihil interim curantes, quomodo homines modum hunc agendi noſtrum interpretarentur, quippè qui ſciremus Deo æquè per infamiam, & bonam famam ſerviendum eſſe. Itaque, ut Aberrantes in viam juſtitie ſuaviter revocaremus, iteratis ſæpius hortationibus noſtris, etiam preces addidimus, eundemque in ſcopum, privatis literis manu noſtrâ conſcriptis, ea omnia paternæ manuſuetudinis officia implevimus, quæ ſuggerere nobis potuit Chriſtiana charitas, quæ paciens eſt, benigna eſt, omnia ſuſfert, omnia ſuſtinet. Plures intereâ Gallicani Antifiſtites non minus ſapientiâ, & doctrinâ, quàm pietate, ac ſtudio tuendæ Religionis illuſtres, ex iſis ſcilicet, qui debitâ ſubmiſſione Conſtitutionem noſtram amplexi fuerant, dignitatis, &

ANNO
1718.
impudentiam
exponit.

S. R. E. Cardinales ſcrip-
tis ad Collegam literis
ipſum ad paciſ conſilia, &
ad præſtandam d'ctæ
Conſtitutioni
debitam obedi-
entiam ad-
ducere ſtu-
duerunt.

Sed irritò
conatu.

Alia à Ponti-
ſice adhibita
officia & mo-
nita, ut Con-
tumaces ab-
errantes ad
veritatis, &
juſtitie ſemi-
tam revocaret

Novatorum
Conſtitutioni
Unigenitus
adverſantium
calumnias, ac

muneris sui probè memores, votisque, & officiis nostris obsecundantes, favente etiam eorum conatibus memorato Philippo Duce, ac Rectore, curas, omnes suas, assiduosque labores ad discordantium Fratrum animos permovendos enixè conferre non omiserunt. Sed hæc omnia prosperum illum, quem summoperè præstolabamur, exitum minimè habuerunt. Obscurati siquidem sunt Renitentium oculi, ne viderent, ac obturatae sunt aures, ne audirent, adeò ut nonnulli eorum, non sine bonorum omnium luctu, hostiumque Ecclesiæ plausu, ad eainsuper publicè devenire ausi fuerint, quæ omnes ex vobis, quibus illa innotuerunt, improbasse non dubitamus, quæque ipsimet, qui ea perpetrarunt, à Nobis, & à Sanctâ Romanâ Ecclesiâ palam, atque perpetuò damnanda, atque execranda esse non ignorabant.

§. 3. Quare Nos, qui supremo Divini Pastoris mandato deesse nec possumus, nec debemus, quo & illius Oves pascere, & Fratres nostros confirmare præcipimur, animo nobiscum reputantes, quod Verbum Dei non est alligatum, postquam diù tentatis inutiliter consiliis pacis hucusque siluimus, adhuc ulterius tacere Nobis non tutum, Christiano autem Populo perniciosam fore censemus. Ad vos proinde omnes ex unaquaque Natione, quæ sub Cælo est, Christianifideles, paternas voces nostras dirigimus, quo primùm quidem doloris nostri participes, vestras nobiscum ad Deum preces deferatis, ut supernâ adspirante gratiâ, qui hæcenus contumaces fuerant, non jam ulterius alia sapientes, sed humilibus consentientes ad debitam cum cæteris Christianifidelibus in sanâ, Catholicâque Doctrinâ profitendâ veniant unitatem. Hoc tempè ex animo unicè quarimus, hoc dies, noctesque, nec sine lacrymis à Domino imploramus; Neque enim oblivisci potest mulier infantem suum, nec Sancta Romana Ecclesia filios suos. Deinde ne quis Christianum Populum seducere pergat inanibus verbis, vos omnes, ut necesse est, monitos volumus, & certos facimus, quod frustra, & quidem non sine fermento malitiæ, & nequitiae, istiusmodi homines nobiscum in Doctrinâ Religionis consentire jactant, dum interim, Heterodoxorum exemplo præeunte, editam à Nobis Constitutionem, quàm universâ Ecclesia veneratione debitâ complectitur, non modò alienis ab ipso verborum tenore interpretationibus, sed & apertis calumniis superinductis, malignè carpere audent, & immanium errorum accusatione perstringere; perinde ac si ipsi soli, aliis Christianifidelibus ubique gentium desipientibus, saperent, ipsi soli, reliquis cæcutientibus, lumen veritatis aspicerent. Nec profectò minor est illorum culpa, qui ut faciliù incautus illudant, cum hæc ipsa moluntur, eidem Constitutioni nostræ nequaquam adversari, sed solas declarationes, in rebus tamen apud cæteros omnes planè perspicuis, postulare se simulant, non quidem discere, sed tentare cupientes, ut Ecclesiam, si possint, quaestionibus inutilibus, & interminatis immisceant, & luci Catholicæ veritatis tenebras quoquo modo obscuritatis offundant. Ita sanè patientiâ nostrâ abutentes, Apostolicæ authoritati obsequium, ac reverentiam se exhibere gloriantur illo ipso tempore, quo ei gravissimam inferunt injuriam; hisdem siquidem explicationum petitionibus satis aperte ostendunt idè se Constitutioni nostræ debitam obedientiam nondum præstitisse, quia verentur, ne per illam Catholicæ Dogmata convellantur: ne laudabilis, & ab hac Sanctâ Sede probata Ecclesiastica disciplina infringatur: neve demùm salubriores Christianorum morum regulæ subvertantur; quod planè

idem est ac vereri, ne defecerit Fides Petri, rotaque Christi Ecclesia magisterio Apostolicae vocis imbuta à viâ veritatis, & salutis erraverit. Præterea, ut pessimæ causæ splendidum patrocinium concilient, præfatæque Constitutioni majorem undecumque invidiam faciant, se ab eâ suscipiendâ retardari affirmant; eò quod suspicentur per illam damnari sententias, atque Doctrinas, quas Insignes Catholicorum Scholæ absque ullâ censurâ hæcenus tenuerunt, ac tradiderunt; Cùm tamen, nisi ab antiquis semitis, Sanctorumque Patrum vestigiis, imò & ad earundem Scholarum instituto, quod verbis profitentur, reipsâ recessissent, probè remissici deberent, quod illorum Principes quorum nomina pertinaciæ suæ temerè prætendant, quemadmodum & cæteri illustriores Ecclesiæ Scriptores, seum semper esse duxerunt, ut ab Apostolicâ Sede discerent quid credere, quid tenere, quid docere deberent: ut ad illam scripta sua examinanda, & emendanda dirigerent: ut inde lumen Catholicæ Fidei reciperent; ubi non posset Fides ipsa sentire defectum: ut nemo eorum denique sententiam suam adversus Petri auctoritatem defenderet. Cæterum in hoc ipso præpostero judicio consuetum calumniandi morem non derelinquunt; nisi enim excæcarent eos malitia eorum, ac nisi diligerent magis tenebras, quàm lucem, ignorare non deberent sententias illas, ac doctrinas, quas ipsi cum erroribus per Nos damnatis confundunt, palam, & liberè in Catholicis Scholis, etiam post editam à Nobis memoratam Constitutionem, sub oculis nostris doceri, atque defendi, illasque propterea minimè per eam fuisse proscriptas. Verùm supercecidit ignis contentionis, & emulationis, & non viderunt Solem lucidissimæ veritatis. Hinc justo Dei judicio ambulantes in tenebris nesciunt planè, quo vadant: Scandalum siquidem de Constitutione Nostrâ comminiscuntur; sed se ipsos potius de pervicaci suâ inobedienciâ scandalum facere non agnoscunt. Sacrosanctam Episcopatus Dignitatem exaltare se velle declarant: sed re ipsâ deprimunt, dum interim fraternitatem ipsi contemnunt, audacissimæ inferioris Cleri rebellionis fomentum tribunt, universumque Ecclesiasticum Ordinem Laicis Tribunalibus, vel in ipsâ Religionis causâ, indecorè, ac persperam subijci non attendunt. De veteris, ac novæ Legis discrimine, tanquam de re ipsis solis perspectâ, multa, & plerumque inutiliter disputant, novæque præstantiam, quàm omnes agnoscunt, & profitentur, inculcare non desinant; Utriusque tamen Legis plenitudinem, quæ est dilectio, minimè observant. Charitatem nulli impensius laudant: nulli impudentius violant. Divinæ Gratiæ virtutem prædicant, quàm Catholicus nullus negat: sed damnatis erroribus faventes Spiritui Gratiæ contumeliam faciunt. Quod verò Nos de Pusillorum scandalo sollicitos plurimum excruciat illud est, quòd dum plerique eorum hæc faciunt, vel consentiunt facientibus, adhuc specioso quodam ementitæ severitatis amictu se contegentes, rigidioris doctrinæ gloriam captare non cessant, instituendæque in meliùs Christianorum vitæ, & ad normam Evangelii componendæ zelum magnificè ostentant.

§. 4. Quare Nos perniciosam hanc larvam, quæ animabus pretiosissimo Christi sanguine redemptis certum parare posset exitium, palam detrahere, urgente Nos Apostolici Ministerii debito, volentes; ipsos primùm aberrantes Fratres, ut aliàs sæpè privatim fecimus, publicè modò, & coram universâ Ecclesiâ monitos facimus, ne sibi ulterius de falsâ exactioris disciplinæ sanâ blandiantur; Neque enim vera virtus absque humilitate, pietas absque obedientiâ, Christiana

Constitutioni obtemperantes hortatur ut pro Contumaciam respicientia Deum precantur.

Calumnias, dolos, & artes Refractoriorum detegit, ac ad oculos ponit, ut ab omnibus accuratè videntur.

Contumaces paternè admonet ut resipiscant.

demum perfectio absque charitate potest consistere. Porro quae humilitas? sensum proprium communi Fratrum sententiae, quin, & Supremae Beati Petri Cathedrae iudicio obstinate praeferre? Quae obedientia Apostolicis definitionibus reluctari? Quae tandem charitas, injuriis, & contumeliis agere, iras, rixas, & contentiones ubique disseminare? Agnoscant igitur, Divini luminis irradiante fulgore, quam gravibus coram Deo, & Ecclesia reatibus, & periculis involvantur. Meminerint scriptum esse, quod quasi peccatum ariolandi est, repugnare. & quasi scelus Idolatriae nolle acquiescere. Omnipotentis Dei, qui superbis resistit, tremendum, & eminens sibi iudicium timeant, Ecclesiaeque pacem simul, & Reipublicae tranquillitatem perturbare tandem aliquando desistant. Reliquos deinde Vos omnes per Universum Terrarum Orbem Apostolicae Fidei Cultores paternè admonemus, requirimus, & obtestamur, ut ad eos, qui veniunt ad Vos in vestimentis ovium, probè dignoscendos, certissimam illam, quam Dominus, ac Salvator Noster Nobis reliquit, regulam adhibeatis, videlicet: A fructibus eorum cognoscetis eos. Qui autem fructus, isti sint, ex eorum, qui Constitutionis Nostrae sese submittere renuerunt, contumacià provenientes, toti jam penè Christo Orbi nimium suspecti sunt, & manifesti; De illis propterea, nè acerbissimi doloris nostri vulnera refricemus, prolixius eloqui libenter abstinemus. Nolite ergo, Filii dilectissimi, Vosque potissimum, qui ut loco, ita, & periculo propinquiore estis, nolite effici participes eorum, nolite omni spiritui credere, doctrinis variis, & peregrinis nolite abduci, sed sanam, & Orthodoxam Sanctae Romanae Ecclesiae Doctrinam, quae sacrum Fidei depositum inemeratè servat, tuto sequimini, & firmiter custodite. Nos vero, quos caeteris zelo Domus Dei non minus, quam Dignitates praerè oportet, ut ingruentium tot malorum gravitati, quantum rerum, & temporum praesens conditio patitur, opportunè occurramus, praesertim ne Pastores errantes, & in errorem mittentes, disperdere, & dilacerare gregem Domini, nemine cohibente, prosequantur: Neve oves Christi, Nobis tacentibus, rapi in praecipitia se sinant, Universis Christifidelibus, quid interim gravissimam hac in re Nos agere duxerimus, palam edicere, ac declarare statuimus.

§. 5. Noverint ergo omnes, qui ibicumque terrarum Catholico nomine gloriantur, Nostri, qui Unigeniti Filii Dei, & Salvatoris Nostri Jesu Christi vices, nullo licet meritorum nostrorum suffragio, in terris gerimus, eos omnes, cujuscumque status, gradus, ordinis, & conditionis illi sint, etiam si Episcopali, Archiepiscopali, aut alià quâlibet, etiam Cardinalatus Dignitate praefulgeant, qui memorata Constitutioni Nostrae debitam, & omnimodam obedientiam praestare haecenus recusarunt, aut in posterum recusare au si fuerint, ut veros Sanctae Romanae Ecclesiae filios non agnoscerent: neque ut Nobis, & Beati Petri Cathedrae, quod falso autumant, adherentes, & consentientes, sed contra potius, uti apertè inobedientes, ac notoriè contumaces, & refractarios habere, tenere, ac reputare. Et quoniam primò ipsi à Nobis, & Sancta Romana Ecclesia, si minus expressis verbis, factis certè, pertinacisque, & obduratè mentis multiplici significatione recesserunt, illos similiter à Nobis, tanquam à Nostrâ, & ejusdem Sanctae Romanae Ecclesiae charitate prorsus segregatos haberi: nullamque proinde Nobis, & ipsi Sanctae Romanae Ecclesiae charitate prorsus segregatos haberi: nullamque deinceps cum illis communionem Ecclesiasticam exituram, donec (quod faxit Deus) integrè respiciant rejectaque penitus audacià refragandi, per

exhibitionem verè obedientiae, quam complures, eorum Romano Pontifici Beati Petri Successori, ac Jesu Christi Vicario in ipsamet solemnè professione Catholicae Fidei, interpositâ Juris iurandi religione, ad Sancta Dei Evangelia saepius sponderunt, pristinae charitati, & unitati ab eadem Apostolica Sede restituit mereantur.

§. 6. Ad vos postremo, Venerabiles Fratres, Patriarchae, Primates, Archiepiscopi, Episcopi, caeterique omnes Ecclesiarum Praesules, gaudium nostrum, & corona nostra, Apostolica dilectionis nostrae sermonem convertimus, hortantes Vos, & obsecrantes in Domino, ut pro eo, quo polletis, Pastoralis zelo, commissas Vobis Christi Oves à venenatis pascuis, id est profanarum Vocum, & Doctrinarum novitatibus sedulo arceatis, simulque paternam sollicitudinem nostram in revocandis ad saniora consilia quibuscumque d'sidentibus efficacius adjuveris, ita ut vobis indivulsam cum Sancta Romana Ecclesia in Doctrina Fidei unitatem quod jam plerique Vestrum egregiè praestitistis, firmissimè profitentibus, Christiani omnes agnoscant Vos longè ab iis esse, qui elongaverunt se à Nobis, ac illorum dampnabilem inobedientiam unâ Nobiscum averfari, & improbare, eosque, nisi respuerint, à communis societatis charitate prorsus alienos habere. Utinam qui Paternis haecenus humilitatis nostrae vocibus reluctati sunt, Vobis omnibus non modò arguentibus, obsecrantibus, & increpantibus, sed & ab eorum confortio penitus abstinentibus, erubescant, confundantur, & convertantur, detque illis Deus poenitentiam ad cognoscendum veritatem, ut secundum Apostolicam Doctrinam, id ipsum tandem dicamus omnes, & non sint in Nobis schismata: simus autem perfecti in eodem sensu, & in eadem sententiâ, auxiliante Nobis per omnia gratiâ Domini Nostri Jesu Christi, cui est honor, & gloria in saecula. Amen.

§. 7. Ut autem praesentes literae ad omnium Fidelium quibuscumque Locis existentium notitiam facilius perveniant, volumus earum exemplis eamque impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, ac sigillo personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munitis, eandem prorsus fidem haberi, quae ipsis originalibus literis haberetur si forent exhibitae, vel ostensa.

§. 8. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae admonitionis, edicti, declarationis, hortationis, obsecrationis & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire: Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo decimo octavo, quinto Kalendas Septembris, Pontificatus Nostri anno XVIII.

I. Card. Pro-Dararius. F. Card. Oliverius.
Vise de Curia L. Sergardus Pro-Abbreviator.

L. Martinettus.

Loco † plumbi

Registrata in Secretaria Brevium.

Anno a Nativitate Domini Nostri Jesu Christi millesimo septingentesimo decimo octavo, Indictione undecima, die vero 8. mensis Septembris, Pontificatus autem Sanctissimi in Christo Patris, & D. N. D. Clementis Divina Providentia Papae XI. Anno ejus xviii., supradictae Literae affixae, & publicatae fuerunt ad valvas Basilicae Principis Apostolorum, Cancellariae Apostolicae, Magnae Curiae

Praesules obediētes hortatur, ut greges suos à venenatis pascuis arceant, ab omni confortio cum refractariis ablineant, eosque ad obedientiam revocare omni studio contendant.

Fides adhibenda transumptis.

Sanctio penalis.

Et Constitutioni obtemperantes, ut ab eorum fraude diligenter caveant.

Denunciat se, ut Ecclesiae filios non agnosceret, & pro segregatis à Sede Apostolica habere universos Constitutioni non obtemperantes.

Nullamque cum ipsis Ecclesiasticam communionem se deinceps habituram, donec respiciant.

Innocentiana, in Acie Campi Floræ, ac aliis locis solitis, & consuetis Urbis per me Antonium Placentinum Apostolicum Cursorem.

Ludovicus Cappellus Mag. Curs.

XCIX.

DECLARATIO

Nullitatis cuiusdam Edicti sub nomine Senatus in Civitate Taurinen. residentis in præjudicium Ecclesiasticæ libertatis, & Pontificiæ auctoritatis nuper promulgati, cum illius damnatione, revocatione, cassatione, & abolitione.

CLEMENS PAPA XI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Proæmium ab
edicto Sena-
tus Taurinen.

Tenor Edicti.

AD Apostolatus nostri noticiam, non sine ingenti animi Nostri dolore, pervenit sub nomine Senatus in Civitate Taurinen. residentis, ultra tot, tantasque alias Ecclesiæ, ac Sedi Apostolicæ in illis partibus à Sæculari potestate illaris injurias, novissimè prodidisse quoddam Edictum Typis impressum, ac nomine Secretarii Ordinarii ejusdem Senatus subscriptum tenoris, qui sequitur, videlicet, Il senato di S. M. in Trino sedente. Il desiderio, che hà sempre avuto S. M. di mantenere la tranquillità ne' suoi Stati, e di prevenire tutto ciò, che potesse turbala, vien'ad eccitar nuovamente la nostra particolare attenzione, perche in vista d'un fine sì salutare, & in conformità anche delli usi già praticati non si lasci eseguire alcuna provisione procedente da fuori Stato, sia Bolla, Breve, & altrà, senza che prima ci sia presentata, per accertarsi, se vi si contenga cosa alcuna contraria, & pregiudiziale agl' Indulti, Prerogative, e Diritti, sì suoi, che della Corona, e de' Sudditi, ad effetto, che quelle di dette provizioni, che non saranno ritrovate contrarie, & pregiudiziali, come sopra, abbino le loro prontezze spedite esecuzione: E per le altre all'opposto si possa provvedere à quanto si conviene, e particolarmente per le procedenti da Roma avvisarne la M. S. per rappresentare à Sua Santità, & quanto all'altre adoperare i mezzi opportuni; A qual fine per suo Regio viglietto delli 13. Guigno corrente, ci hà espressamente incaricati di far pubblicare il nostro Manifesto, acciò sappia ogn'uno l'obbligo suo, conanco di servirci de' mezzi della Podestà Economica, e Politica in odio de' Contraventori secondo l'esigenza de' casi. In esecuzione di che si notifica ad ogni persona di qualsivoglia grado, e condizione, niuna esclusa, nè riservata, che chiunque averà ottenuto, & verrà ad ottenere Bolle, Brevi, Rescritti, & altre provizioni procedenti da fuori stato, non possa, nè debba farle eseguire, senza che prima siano state presentate per le cause sovra espresse à questo Senato, & dichiaratosi dal medemo non aver cosa in contrario; Il che si farà dal Senato con ogni prontezza per tutte quelle di dette provizioni, che non saranno contrarie agl' Indulti, Prerogative, e Diritti della Corona, e de' Sudditi, & che non si ritroveranno essere state surrettiziamente ottenute, e che in caso contrario ne darà immediatamente avviso alla M. S. affine di rappresentare come sopra à Sua Santità per le provizioni di Roma, & adoperare quanto alle altre, i rimedii opportuni. Ammoniamo à tal effetto & esortiamo tutti, e chiascheduno degl' Ecclesiastici, ed espressamente inibiamo à Secolari, Prefetti, Giudici, Podestà, Nodari, Segretarii, Sindici, e Consiglieri de' Luoghi, e Comunità, ed à chi sia altro di non dare, nè permettere l'esecuzione di dette provizioni, me-

no eseguirle, autenticarle, & altrimenti prevalerle, salvo che vedino la disubbianzione sudetta di questo Senato, quale s'accorderà senza difficoltà, ritardo, nè spesa alcuna su la presentazione, che sarà fatta di dette provizioni, da chi le averà impetrate, & per parte d'esso; Dichiarando, che in caso contrario si procederà in odio di tutti, e chiascheduni i Contraventori con li mezzi della Podestà Economica, e Politica, & altrimenti, sì, e come li casi esigeranno, e che sarà spediente per la tranquillità publica, & per l'esatta osservanza de' gl'usi predetti. Mandiamo perciò, ed espressamente comandiamo à detti Giudici, Podestà, Sindici, Consiglieri, e Segretarii delle Comunità di dar avviso di dette contravenzioni, cioè quanto alla Provincia di Torino al Segretario Ordinario di questo Magistrato, & quanto altre à rispettivi Prefetti, quali Prefetti incarichiamo d'eseguire gl'ordini Nostri sotto pena della privazione de' loro impieghi, incapacità d'averne altri, & di scudi cento d'oro al Fisco di S. M. applicandi, quali pene incorreranno anche li Giudici, Podestà, Segretarii, e Nodari, e rispetto à Sindici, e Consiglieri, quella di scudi cinquanta d'oro, e del carcere per mesi tre, ed eziamdio altra maggiore arbitraria secondo i casi rispetto à tutti. Dichiarando la pubblicazione, ed affissione di questo da farsi all' albo Pretorio di cadauna Città, Terre, e Luoghi valer, come se fosse à cadauno personalmente eseguita, & che alla copia stampata dallo Stampatore Regio se gli debba prestare tanta fede, come al proprio Originale. Dat. in Torino li venti Giugno mille settecento diecimove: Per detto Eccellentissimo Reale Senato: Il Segretario Ordinario del Medemo: In Torino, stampato nella Stamparia Regia 1719.

§. I. Cum autem nimium evidens sit nec ququam inficari valeat ex præfato Edicto, & in eo contentis gravissimum Ecclesiasticæ libertati, ac Pontificiæ nostræ auctoritati vulnus infligi; adeoque illa à Nobis æquo animo ferri, aut dissimulari minime posse; Hinc est; quod Nos ex commissi Nobis divinitus Pastoralis muneris debito, Ecclesiæ, atque hujus sanctæ Sedis jura ab ejusmodi scandalosis ausibus, quantum Nobis ex alto conceditur, facta, rectaque, atque illibata tueri, & conservare, cupientes; omniumque, & singulorum, quæ ejusdem Edicti, quod non alio, quàm illud penitus, & omninò damnandi, & reprobandi animo præsentibus inferendum duximus, seu in eo contentorum occasione quovis modo acta, & gesta fuerunt seriem, causas, & circumstantias, etiam aggravantes, aliave quæcumque, etiam specificam, & individuum mentionem, ac expressionem requirentia, præsentibus proplene, & sufficienter expressis, & singillatim specificatis habentes: Motu proprio, ac ex certâ scientiâ, & maturâ deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, Edictum præinsertum, ac quæcumque in eo contenta, cum omnibus, & singulis inde secutis, & forsân quodcumque secuturis penitus, & omninò nulla, irrita, invalida, injusta, reprobata, damnata, inania, temeraria, & à non habentibus potestatem damnabiliter attentata, ac de facto præsumpta, nulliusque omninò roboris, & momenti, vel efficacis esse, & ab initio fuisse, ac perpetuo fore, neque illa à quoquam observari posse, vel potuisse, adeoque nec ullum statum facere, vel fuisse, sed perinde, ac si nunquam emanassent, nec facta fuissent, pro non extantibus, & non factis perpetuò itidem haberi debere, tenore præsentium declaramus: & nihilominus ad majorem, & abundantiorum cautelam, & quatenus opus sit, illa omnia, & singula, prout etiam quæcumque alia præmissorum occasione in præjudicium libertatis, & immunitatis, & jurisdictionis Ecclesiasticæ, seu

Idem Edictum, ut Ecclesiasticæ libertatis, & Pontificiæ auctoritatis læsum, annullatur, & damnatur cum omnibus inde secutis, & securis.